BK3 514.1 21

EPISTOLA QVAE VERE EXPONIT OBITVM ADRIANI TVRnebi Regij profeſſoris.

ADIECTA SVNT NONNVLLA EPITAPHIA, in memoriam tanti viri ab amicis piis, iiſdemq́; doctiſſimis conſcripta.

1872

PARISIIS,

M. D. LXV.

PHILARETVS CALANO, de Adriani Turnebi morte.

QVANTAM Reſpublica noſtra, & præſertim literaria, morte Adriani Turnebi iacturam fecerit, etſi receti adhuc vulnere id ſatis intelligi non poteſt, tantum tamen eius interitus omnibus bonis & doctis dolorem attuliſſe videtur, vt ex eo animi mœrore, quem & voce & vultu ipſi præſeferũt, facilè quiuis & ſumma virtute & ſingulari doctrina virum, Reipublicæ Academiæque noſtræ, alieniſsimo tẽpore fuiſſe ereptum ſentiat. Nam qua is & eruditione & doctrina fuerit, nihil attinet hoc loco cõmemorare, cũ & paucos, mea quidem ſententia, pares: & nullos, vti ego arbitror, ætate noſtra ſuperiores habuerit: is verò ita ſanctè ac religioſe ſemper vixerit, vt illius aliquãdo ſimiles vt ſimus, optare debeamus. Sed cùm in omni vita id ſemper illi propoſitũ fuit, vt Deũ Opt. Max. quàm religioſiſsimè coleret, tũ verò in ipſa vitæ clauſula, quid de religione ſentiret, teſtatum reliquit. Nam quinto antè die, quàm è vita diſcederet, cùm ab amicis, quibuſcũ perſæpe aliàs & liberiùs & familiariùs de religione diſſeruiſſet, officij amicitięque cauſſa viſeretur, atq; illi tum, ecquid in tanta opinionũ de Religione diſſenſione ſentiret, rogarent: is Pontificias in totũ ceremonias ſe aſpernari, atque reſpuere: Prophetarum verò &

Chriſti, atque Apoſtolorũ doctrinam, toto animo atque pectore amplecti, tanta alacritate atque conſtantia eſt profeſſus, vt qua is Deum religione coleret, facilè intelligi perſpiciq́ue poſſet. Cúmque iidẽ illi, vt erant docti & eruditi, quàm vtraq; & Pontificia & Chriſtiana doctrina à ſe inuicem diſtaret, vel hoc vno oſtẽdi poſſe docerẽt, quòd Pontificij Chriſtum quotidie pro viuorum ac mortuorum peccatis offerri dicerent, cùm Chriſtus vnica ſui corporis oblatione, eorum omnia qui ſunt, quiq́ue fuerunt ac futuri ſunt, peccata expiarit, tũ verò ille hoc orationis genere ita eſt animo commotus, vt quanquã diuturniore morbo deiectis proſtratíſq; viribus eſſe videretur, derepente tamen exilierit, porrectíſque brachiis, ac manibus in cœlũ ſublatis (vt voce, credo, & ipſo corporis motu atq; geſtu, quid de eo ſentiret teſtaretur) reſponderit, ſe ab hac omnino ſententia abhorrere, totámque iſtam Pontificiam doctrinam auerſari, cùm eam & vnam, & veram religionem eſſe crederet, quã & Prophetæ, & Chriſtus atq; Apoſtoli docuiſſent. Is erat & lõgo & grauiore morbo ita attritus, vt ſpirantis mortui imaginẽ eſſe diceres, ægréq; & loqui & ſpirare videretur. Ab his itaque qui tum aderat & amicis & familiaribus rogatus, placerétne, vti eius fidei, quam ipſe profiteretur, publicè confeſsio ederetur (ſine me quæſo Calane, caſtrẽſibus vti verbis) Symbolúmque Apoſtolicum recitaretur (nam is paulo antè in ſermone & colloquio familiari Apoſtolico ſe, & Nicæno atq;

Athana-

Athanaſino credere erat profeſſus) id ſibi valde placere gratiſsimúmque fore oſtendit. Recitatum itaque eſt, ac pro eius ſalute atq; incolumitate vernacula lingua Deo ſupplicatum, votáq; facta. Tum is ad amicos reſpiciens, in ea ſe de Deo, & religione Chriſtiana mori velle confeſsione, quam & illi ſuo nomine edidiſſent, & ipſe profeſſus eſſet, pronunciauit. hoc tamen vno valde ſe angi atque cruciari, quòd vereretur ne mortuo vxor (patrio more) funus curaret. Illi verò id eſſe eiuſmodi, quod ſe vereri diceret, demonſtrarunt, vt de eo minimè laborare deberet, cùm præſertim Animus, poſteaquàm ex huius corporis vinculis euolaſſet, terrenis minimè immoraretur. Inſequenti die iidem illi, ne officio deeſſe viderentur, ad eum redeunt. Cupiebant enim omnem animi eius curam, & moleſtiam ſuo ſermone atque conſilio leuare. Cùm itaque eũ diligẽter eſſent cohortati, vt in ſua de religione ſententia perſeueraret, atque id ſe facturum annuiſſet (ingraueſcebat enim indies morbus, vt vix quę animo conciperet, ſatis eloqui poſſet) ecquæ (inquiunt) Turnebe, nũc te coquit, & verſat ſub pectore cura? Heſterno enim die vehementiùs nobis commoueri videbare, quòd vererì te diceres, ne tibi funus mortuo curaretur, cùm tu quid velis & cupias, tuis edicere atque præſcribere poſsis. Tum vxorem ita eſt affatus: Quam mihi (inquit) chariſsima coniunx omnibus in rebus ſemper morigera fueris, & hi ſciunt, qui nos norunt, & ipſe mihi ſum cõſcius atque optimus teſtis, ſperóq; fore, vt cui viuo ſemper

ſis obſequuta, eidem etiam vita functo pareas. Hæc igitur ſuprema apud te noſtra fuerit volūtas, vt nullo mihi, poſteaquā ex hoc corpore anima emigrarit, neq; ſumptu, neq; funebri pompa parentes. Quo orationis genere, quid ille ſpectarit, obſcurū eſſe nō poteſt, cum nulli, quandiu decubuit, neq; ſacerdoti, neq; monacho, vt ad ſe aditus pateret, voluerit. Ab amicis eo die, atq; inſequentibus etiā diebus ſæpius rogatus, meminiſsétne Chriſti ſe iuſtitia, quæ illius eſſet, ſi crederet, ſaluum futurum? Se verò & meminiſſe, & credere, nihilq; aliud & dies & noctes cogitare reſpondit, itáque vir & plurimis & grauiſsimis artibus, atque virtutibus ornatus & inſtructus, dum vitæ clauſulā imponeret, eſt loquutus, vt eius oratio præclarè anteactæ vitæ ſemper reſpōdiſſe videatur.

Vixit annos L I I I. diem verò ſuum obiit ſub horam V I I. matutinam pridie Idus Iunias, Anno Domini CIↃ IↃ L X V. relicta vxore grauida, & V. liberis ſuperſtitibus. Cuius corpus quo die mortuus eſt, paucis amicis illud deducentibus, nulláque funebri pompa humo eſt mandatū hora nona veſpera, in Scholaſticorum cœmeterio, vbi ſepulturæ locum delegerat, quo etiam loco præſtanti doctrina medicus Iacob. Syluius paucis antè annis ſepeliri voluerat. Faxit Dominus vt Sol iuſtitiæ Chriſtus, qui Turnebo morienti illuxit, nobis ſit in vita & in morte lumen ampliſsimum, donec tandem in regnum cœleſte colligamur.

Vale. Lutetiæ. Id. Iunij.

Poſita

POſita ſunt compitatim, per dies complureis ab eius morte, ſexcenta carmina & epitaphia, variis linguis, ad tanti viri memoriam poſteritati commẽdandam, vnde quàm charus omnibus fuerit, ſatis apparet. Inſigniora quæ hinc indè è tanta turba excerpere licuit, huc retulimus.

IN ADRIANI TVRNEBI *mortem, Io. Merceri collegæ trilingue epitaphium.*

עָנָו מִכָּל־אָדָם חָיָה נַּם בְּדָבָר אִישׁ לֹא־הוֹנָה׃
נַּם בְּמַעֲשֶׂה אִישׁ לֹא־עָשַׁק וּבְמוֹתוֹ הֶחֱזִיק בֶּאֱמוּנָה׃
הִשְׁלִיךְ אֶל־אֵל חַי מִבְטַחוֹנוֹ לֵאלֹהֵי שֶׁקֶר לֹא־פָנָה׃
הִנֵּה אַשְׁרָיו עַתָּה עוֹמֵד בֵּין מַלְאָכִים עִם־הַשְּׁכִינָה׃

וצ״ל.

Ὧ. τὶν ἀμεμφήτως βίοτος καὶ μοῖρα διῆλθη,
Ἆρ' οὐκ ἀτρεκέως ὄλβιός ἐστιν ἀεί;
Ὅσπερ ἀκίβδηλον θρησκείας ἀτραπὸν οἶδεν
Πρὶν θανάτου, Χριστῷ μούνῳ ἐρειδόμενος,
Τούρνεβος ἔν τε λόγοις ἡγήτωρ ἔξοχος ἄλλων,
Ἤθεα δὲ χρηστὸς, πάγχυ τε μειλίχιος.

Doctrina inſignis, nulli pietate ſecundus,
Mortem laudato fine beatus obit
Turnebus, cunctis morum dulcedine gratus,
Inuiſus nulli, cætera felle carens.

Deſine Turnebi fatum, ſtudioſa iuuentus,
Plangere: iā Chriſto viuit, & haud moritur.

EXTREMA VERBA A.T. animam ſuam Deo per Chriſtum commendantis.

Diuino afflatus Turnebus numine mentem
Orans ex animo, dum moreretur ait:
Sum caro, tu deus es. Pater optime parcito carni
Per Chriſtum, nobis qui caro factus obit.
Dein charam vxorem prędens, natóſq; gementes
Hi tibi fac viuant, Chriſte, tibi vt moriar.
Poſtremò vxori, natíſque, & mandat amicis,
Quo faſtu natus me ſepelite mei.
Venimus in lucem hanc faſtu ſine, ſic ſine faſtu
Ad veram lucem quemq; redire decet:
Hunc cinerem cineri mandate. At credite mentē
Gen.3. Eccl.12. *Ad patrem lucis, qui dedit ire Deum.*

Aliud.

Supremum hoc etiam multorum munus habebis
Turnebe, atq; vtinā multorū hæc nænia creſcat:
At mihi dum vitæ ſuperauerit vlla poteſtas
Pectore in hoc, nomenq; tuum laudéſq; vigebunt.
Tu mihi viuus eris: Tu quo velut antè fruebar
Dimidio,

Dimidio, nunc morte ipſa mihi viuere totus
Incipis, atque animo meliùs ſpirare recenti,
Dum Chriſtum valido conceptũ pectore promis,
Tandem Romanas auſus contemnere laruas,
Atq; in præcipiti cælum adſpectare. Bonum ſit:
Neſcio quid certè eſt: ſed ni me conſcia fallit
Mens mea, qui multos doctrina atq; arte iuuabas
Dum viuis, nunc morte etiã plus proderis ipſa.

ADRIANI TVRNEBI
EPITAPHIVM.

Turnebus iacet hîc. Quis ſit, ſi quærere pergis,
Iam dignus es qui neſcias.

DE MORTE TVRNEBI
QVÆ ACCIDIT XII. die Iunij.

Quid hoc mali eſt? quid ira nunciat Deûm?
Hei: Phœbus ipſo penè ſolſtitio occidit,
Lugete Muſæ, lugeat Helicon ducem.
At, ô Camœnæ, nil poteſt Phœbus pati:
Labor eſt ſororis, ipſe nunquam deficit,
Sed noſter oculus ſæpe deliquio labat.

P.T.P.

ADRIANI TVRNEBI
tumulus.

Quòd nuper caſtas percuſsit ſidere lauros,
Supplicis & nati Deus aſpernatus amores,
Quòd vaſtæ cladi ſacra nulla ſuperfuit arbor,
Non fruſtra fuit iſta lues, tacitúſque ridebam,
Hæc infauſta viris Phœbi portenta minari.
Euentus noſtræ, en, ſequitur præſagia mentis,
Te, Turnebe pater, nimirũ ea monſtra petebant,
Dum lentus, medicaq́; ſedes inglorius arte,
Nec rumpis fata auguriis herbiſue tuorum
Phœbe. decus quãtum Muſarum ſacra caterua,
Præſidiũ Auſoniæ, & quãtũ amiſiſtis Athenæ.
Ilicet, hinc vel agris turbatur, & vrbe relicta
Delius, inualido & pudefactus numine inani
Mandauit foliis iterata vocabula luctus,
Pluraq́; quã pridẽ, inſcripſit monumenta doloris,
Flóſq; Dei lugubre rubẽs lachrymatur in hortis.
At fruitor lauro fœlix Turnebe perenni,
Secura noſtriq́; Iouis, noſtraq́; procellæ:
Elyſio in frondoſo expectatóque potiti
Te dudum caſti vates Muſæus, Homerus,
Orpheus certatim, noſtro mœrore, fruuntor.

Ἀμφὶ τεὸν, Τόρνηβε, τάφον κατὰ θερμὰ θέαιναι
    Δάκρυα, καὶ πλοκάμους μίσδα χέουσι θεοί.
Σύνδρομα καὶ μηδὲν θείοις εἴκουσιν ὀδυρμοῖς

πάμπαν

Πάμπαν ἀθυμούντων ἔθνεα πολλὰ βροτῶν.
Ἄζει μὲν ἀθανάτοις, λαχέειν ὡς τέρμα γόοιο,
Τοῦ, θνητὸν κλῆσιν, καὶ ποθέειν θάνατον,
Θνητοῖς δ' ἀθάνατον τιμὴν δέχεσθαι, ἑαυτοῖς
Ζῶν ἑτερήμερον ὡς τὸν θανέοντα φίλον.
Οὐκ ἀποφώλιον ἐστὶ γέρας, τεῖ πόθατε, κειμόντων
Τῆς ἀρετῆς, πάντων αὐτὸς ὄναιο πόθου,
Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε θεῶν φιλότητι καὶ ἀνδρῶν,
Τόρνηβ', ἀκλαύστου μήτε τάφοιο τυχών.

χοαὶ Ἀδριανῷ Τορνήβῳ ἀποκαρτερήσαντος Οὐάλ.

IN ADRIANI TVRNEBI TVMVLVM.

Vnica doctorum Turnebus gloria ſecli,
Et flos Aonij dux, columénque chori:
Sic eſt vxorem, ſic eſt affatus amicos,
Vltima dum vitæ fata propinqua videt:
Si terræ cogor terrenum reddere corpus,
Libera mens ſedes ſi volat ad ſuperas:
Reddite corpus humo, nullas conducite voces,
Nec celebrem pompam, nec volo adeſſe faces.
Nã mihi dux Chriſtus, Chriſtus lux vera ſalutis:
Vnica ſpes ſummi, ianua ſumma Poli.
Syncera quem mente colo, fucatáque ſacra
Quæ colui, prorſus nunc ego deuoueo.
Sanguine Chriſte tuo commiſſa piacula tolle,
Spiritus vt purus cælica regna petat.

ADRIANI TVRNEBI
OBITVS.

Exultat Chriſti meritò mens libera curis
Labe carens, mortis nec metus vllus adeſt.
Et mea iam totū ſpirant præcordia Chriſtum:
Mors animi requies, quàm mihi ſera venis?
Jam volo coniungi Chriſto, qui lumina vitæ
Occultata prius, clara videre dedit.
Turba ſacerdotum procul hinc inuiſa recede:
Nil fax, nil cantus, nil tua fata iuuant.
Ritibus inſanis noſtrum ne pollue corpus,
Nil proſunt tales funeris exequiæ.
Æthereas vnus Chriſtus me ducet ad ædes,
Et mentis maculas abluet ille meæ.
Chriſte adſis ſummi ſoboles æterna parentis.
Talia Turnebus dum moreretur ait.

DE EODEM.

Accidit hoc mirum, quòd vir doctiſsimus inter
Eximiè doctos, doctrinam, & relligionem
Iunxerit inter ſe Turnebus, quod tamen iſtis
Ridiculum eſſe ſolet, qui nulla exempla diſerti
Atq; pij eſſe putāt: ſed ſic amplexus vtrumq; eſt,
Vt vitæ & mortis Turnebus formula nunc ſit.

Turnebi

Ingens exigua Turnebus conditur vrna,
Ægrè quem totum Gallia tota capit.

Aliud.

Turnebi in patriam pietas, ſacróſque Penates,
Quum bene vixiſſet, cognita morte fuit.
Ergò eius famam quiſquis violauerit, illi
Nec patria eſt curæ, nec pietatis amor.

IN OBITVM VIRI SINGVLARIS D. ADRIANI Turnebi Elegia.

Sic tibi Parca, frequens res ſit cũ vilibus vmbris,
Sic cadat in ferrum Mors numeroſa tuum.
Quæ tua ſæuitia eſt, doctis caput artibus auctum
Turnebi immites dedere ad inferias?
Turnebi, cuius ſubnixum præpete penna
Nomen hiat rubris cõcolor hoſpes aquis.
Cuius & in famam victricibus Itala tellus
Vocibus inſurgit Gallia docta tibi:
Séque negat tanti ſub laudes ire minorem
Nominis. Hæc virtus præmia ſola capit.
Quæ niſi quanta viget Turnebi in pectore ſedit,
Sidit in Aurati pectore tota mei.
Hos poſſe indomitis ætatibus exigere æuum
Eſt adeò inſanæ credulitatis opus.

Fata vetant, Turnebe tamen te viuere verũ eſt,
Scriptaq́; ſunt famæ poſthuma regna tuæ.
Felices animæ quæ poſt mortalia ſecla
Viuere concipiunt, viuere cùm nequeunt.
Atque vtinam plures, quos hæc habet ora, Diſerti
Tramite Turnebum conueniente premant:
Cũq́; habeant, vitæ Mortẽ omnibus eſſe nouercã
Morte obita famæ ſtent ſine labe ſuæ,
Atque aliquid viuax ſcriptã referatur in vrnã,
Sic iuuat & fati me quoque iura ſequi.
Sic iuuat indocto finem ſtatuiſſe dolori:
O pereat quiſquis non ita cunque perit.
Paruus amicitiæ tecum mihi venerat vſus,
Paruus amicitiæ nec tamen vſus erat.
Te memini quiddam ingenio inueniſſe ſub iſto,
Quod cuperes votis grandius ire tuis.
O ego ne tanto poſſem ſupereſſe dolori:
Quàm malim nulla carminis arte frui.
Et tamen hoc quantũ eſt peregrini munus amici,
Eſſe graue exopto docta Iuuenta tibi.
Siue aliquis ſacris raptorũ eſt ſenſus in vmbris,
Hoc graue Turnebo ſic quoque munus erit.

Lucas Fruterius Brugenſis, virtutis
& diſciplinæ ergò.

IN MORTEM ADRIANI TVRNEBI.

Heu qúænam, Icariis Libitina ferocior vndis,
Sæuitia eſt, tanto nos ſpoliaſſe viro?
Turnebe te raptum noſtra hæc Academia plorat,
Totáque flet damno Gallia mœſta ſuo.
Plorat & Hiſpanus, plorat Germanus & Anglus,
Italaq́, ereptũ te ſibi Muſa gemit.
Muteſcitque ſuo iam te ſchola Regia Phœbo
Orba, & ad inferias ſtat laniata tuas.
Sed quid flere iuuat, quid ita indulgere dolori?
Vos lacrymis finem ponite Pierides.
Quem rapuit Deus, à tumulo reuocare nefas eſt.
Nil planctus, lacrymæ, vota, precéſque mouẽt.
Pectore quin toto ſuperis age Gallia grates,
Quòd fueris tantum gignere digna virum.
Cuius vt innocua illuſtrauit laudibus amplis
Vita tuum nomen: mors ita clara fuit.
Chriſto animã moriẽs Chriſtũq́, fidémq́, profeſſus
Reddidit, à ſolo pendulus ipſe Deo.
Nec celebrem luctus pompam curauit, & vrnæ,
Nec ſacra, quæ magni vulgus inane facit.
Quippe iter hoc non eſt ad ſidera tramite: Chriſto
Quiſquis obit fidens, ille beatus obit.

N. Harlæus.

NOn defuerunt & qui communi famæ viri tāti obſtrepentes, ſed perpauci, vt virtuti ſemper comes fuit inuidia, ineptiſſimis verſibus & epitaphiis ſe malè feriatos oſtenderent: quibus & mox doctè à pleriſq; reſpōſum eſt. Indignà illa ſanè erant quæ ederentur: reclamante doctorum & bonorum virorū omniū cōſenſu. Sed vt ineptias videres iſtorū opilionum, ac ex aduerſo quali probi oēs in eū ſint animo, quod primum omnium aduerſus eum propoſitum eſt, tantùm delegi, vnà cum reſpōſis omni ex parte eruditis & piis, quibus iſtorum & aliorum huius farinæ hominum audacia ac petulantia facilè retunditur.

AD ECCLESIAM POENITENTEM DE MORTE TURNEBI.

Viſere Turnebus ſine téque tuíſque miniſtris
An Chriſtum poterit Chriſticoláſque viros?
Turba ſacerdotum fuerat quæ viſa fidelis,
Tempore mortis ei cur odioſa fuit?
Ingratus ſonitus cur hoc ardénſq; lucerna
Efferri corpus te ſine cur uoluit?
Cur ſponſa Chriſti nihili tua ſacra pependit,
Antea quæ dixit ſe coluiſſe diu?

Reſponſio. *Torticolæ cultor, non Chriſti verus amator:*
Et nomen præ ſe quod tulit ipſe fuit.
Vertit ad extremum ſeſe malè, & ordine verſo,

Ante

Ante ſuos ſtultus miſit aratra boues.
Credere ſi dignū, gaudens hunc ſponſa triūphans
Cernit, qui nihili meq; meóſque facit.
Cornutæ pecudes Turnebum vertere debent,
Qui voluit ſine inuertere cuncta ſuo.
Antea permultum laudis virtute pararat,
Nomen perpetuum reddiderátque ſibi.
Vertit ad extremū cuncta, & ſententia vera eſt.
Conueniunt rebus nomina ſæpe ſuis.

Μοῖρα μεσαιπόλιον, πάντων δὲ σοφώτατον ἀνδρῶν,
Τούρνηβον, στυγερῷ, φεῦ, προΐαψε τάφῳ.
Θρηνοῦσιν μοῦσαι τὸν ἔφθιμον, χάριτές τε παρείας
Δρυπτόμεναι, τύμβῳ δακρυχέουσι βαρύ.
Πάτροκλον δ᾽ ὡς Μυρμιδόνες κλαίουσιν ἑταῖροι·
Ὡς κλαίει λογίων, εὐσεβέων τε χορός.
Θερσίτης δὲ βρέμει μοῦνος. τῷ δ᾽ ἕρκος ὀδόντων
Ῥήξει ὀδυναστάς τίς, σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου.
Ἡδὺ τότ᾽ ἐγγελάσει χαίρων ἀγαθός τε καλός τε,
Ψυχὴν Τουρνήβου δεξάμενός τε θεός.

Ioan.San.

Aliud.

Τίπτε κακῶς σὺ λέγεις πασῶν κοσμήτορα τεχνῶν,
Τούρνηβον μουσῶν, καὶ στόμα τῶν χαρίτων.
Μαινομένη Κλωθώ σε ποιεῖ Λάχεσίς τε ποιητὴν,
Ἢ κακοδαίμων τὶς, ἢ διάνοια κακή.

IN QVENDAM TVRN. nominis inimicum.

Impie quid laceras Turnebi funera rapti,
Quis te malus vexat furor?
Si tibi conſuluit ſcriptis dum viueret, illi
Debes referre gratiam:
Si malè (quod non eſt) vita migrauit in æuum,
Curare non eſt id tuum.

IN EVNDEM.

Quiſquis Turnebum tam inſulſo carmine ridet,
Se fieri, haud illum, vult (puto) ridiculum.

ALIVD.

Dic mihi quid Manes Turnebi Zoile turbas,
Quem viuum haud auſis in faciē inſpicere?
Quòd tibi non mortis ratio placet, improbe multū
Falleris, ille tuis haud placuiſſe velit.
Hoc vno ſe agnoſcit térque quatérque beatum,
Quòd potuit moriens diſplicuiſſe tuis.
Scilicet Arcadiæ pecus occinit, abſque ſalute
Eſſe cui in Chriſto eſt vna repoſta ſalus.
Funere ſed iuſto caruit. Prudénſque ſciénſque
Funeſtum edoctus funus at eſſe tuum.

Aliud

ALIVD IN EVM QVI ETIAM amicis detraxerat, qui ei decumbenti & moribundo affuerant.

Ergon' nec viuo parcis cui fama celebris
Iam omnino iſthanc eluit inuidiam?
Et cuius pietas & virtus notior orbi eſt,
Iſtis quàm vt ſpurcis conuitiis pateat:
Nec vita caſſo. at linguam frenare procacem
Ipſa hominis comitas debuit, ardelio:
Egregia & virtus, probitas, doctrina, modeſtus
Candor, & inſignis virginéuſque pudor:
Debüit & tanti vel publica functio, & ipſa
Fama viri impurum os hoc tibi ſupprimere.

In Zoilum S. M. Cleracius.

Quid ſtrepis inſulſe, aut quid cornicaris inepte?
Et tua quid tandem vitrea bilis agit?
Turnebi interitum, mentis ſanctóſque receſſus
Cur carbone atro dira libido notat?
Si moriens verè Chriſtum cognouit, an iſtud
Te malè habet? Chriſtus num tibi ſumma boni?
Curuus es in terras, & puræ mentis inanis,
Quem lemures nigri, quem phalerata mouent.
Diſce precor quidnam victuri gignimur, & quē
Vita habeat finem, Quodue ſalutis iter.
Turnebi exemplo quæ ſunt fucata repelle,
Et cole non ficta relligione Deum.

IN EOS QVI MALEDICIS & impiis verſibus Adr. Turnebum virum clariſs. notarunt.

Qui Chriſtum viuens ſpirauit,cui moribundo
Semper in ore fuit,quî malus eſſe poteſt?
Tu potiùs malus es,cui virtus relligióque
Non placet, & nugæ ſunt tua relligio:
Scilicet is malus eſt,qui Chriſti eſt dogma ſequu-
Et vitã vixit,carpere quã nequeas. (tus,
Turba ſacerdotum qualis ſit,cùm bene noſſet
Turnebus moriens iuſsit abeſſe domo.
Dicite,quid cauſæ cur vos accerſeret ,eſſet,
Vt fieret veſtro grata rapina Deo?
Nouerat hoc meliùs quã vos,& veſtra cateruа:
Quî ſeruum Chriſti conueniat morier.
Vos igitur Chriſtum vobis fingatis,& illum
Commentis veſtris fictitiis colite:
Nec vos Turnebus,nec pſegmata veſtra mora-
Vt nec viuentem qui coluere pij. (tur,

IN ZOILVM.

Quis nouus hic vates ſtygiis elapſus ab vndis
Auſus Turnebi dilacerare decus?
Cuius in externis nomen venerabile terris,
Quémq; etiam meritò Gallicus orbis amat.
Tetrior inuidia es:liuor poſt fata quieſcit,

Turnebi cineres impie tu laceras?
Vade, age, non in te breuis eſt ſemuncia recti:
Senſu, iudicio, fronte, pudore cares.
Quas veteres auias ſeruas ſub pectore, pelle,
Sorbeto & ſuccos quos creat Anticyra.
Turnebi & Manes inſulſo radere verſu
Deſine, defunctum dilacerare nefas.

TVSS. BERCHETVS LINGONENSIS in eos qui de funere Turnebi queruntur.

Cur ita Turnebo, vulgus deplorat ineptum
Præſtita ſupremo funera nulla die?
Vana ſuperſtitio mentes excæcat, vt vmbras
Anteferat rebus, fictáque vera putet.
Cur tandem demens paſtor petulantiùs vrget
Factũ hominis iuſtũ, iuſta ſepulchra negãs?
Hic cæcus cæcæ dux plebis turpiter errat,
Nec veri quidquam concipit, aut ſequitur.
Quin auidus nimiùm prædæ, ſitiénſque lucelli,
Nil animas curat, commoda ſola petit.
Hinc illæ lachrymæ, minitãtia murmura, triſtes
Hinc fremitus, queſtus, bilis acerba, dolor:
Scilicet is mœret, quòd nulla pecunia detur,
Funere Turnebum nec caruiſſe dolet.

IN INVIDVM.

Inuide, quid mordes Turnebum dēte procaci,
Quo nil candidius, quo nihil integrius?
Ingrate hunc laceras nulli candore ſecundum,
Quo vix vllus erat doctior aut melior:
Siccine tanta viro tanta benefacta rependis,
Queis orbem totum demeruiſſe vides?
Deflendum potiùs fuerat, quòd Gallia ſenſit
Vulnus, tot nobis tantáque damna ferens.
Vulnus quo nullum dederis præſentius vnquã.
Cùm tantum Muſis afferat exitium.
Nempe labat tanto Gallorum gloria caſu:
Flos populi exaret, concidit omne decus.
Italiam lugere vides, Germania plorat,
Anglus cum Scoto vulnera tanta gemit:
Et ſolus rides? pereas vah perdite ſolus:
Solus qui damnum tam graue diſsimulas.

IN ADRIANI TVRNEBI TVMVLVM.

Steph. Manialdus Cleracius.

Ενθάδε κεῖται ἀνὴρ ἀρετῇ σοφίῃ τε φαεινὸς
Τούρνηβος, βιότου ἄξιος ἀθανάτου.
Σῶμα τάφος κρύπτει, ψυχὴ δ᾽ εἰς οὐρανὸν ἦλθεν,
Μνῆμ᾽ ὀλίγον, κῦδος δ᾽ οὐρανόμηκες ἔχει.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Κάτθανε Τούρνηβος λογίων κλέος, ἐν βιότοιο
Ποικίλα μουσάων ἄνθεα δρεψάμενος.

Ἔγνω Ἀριστοτέλους μυστήρια, τοῦ τε Πλάτωνος,
Καὶ Δημοσθένεος ῥητορικώτερος ἦν.
Ἑλλήνων σοφίης κρυφίας ὤϊξε κελεύθους,
Καὶ πρῶτος ζοφερὸν τὸ σκότος ἐσκέδασεν.
Ἡδυλόγου γλώσσης σοφίῃ γέρας εἵλετο πλεῖστον
Τεκτοσύνῃ τ᾽ ἐπέων, τεκτοσύνῃ τε λόγων.
Κάτθανε σῶμα μόνον Τουρνήβου, τοὔνομα δ᾽ αἰὲν
Ζήσει, οὐρανίων ἁπτόμενον περάτων.

Ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Τίπτε ἀποιχόμενον βιότου με κλαίετε Κελτοί;
Εὐδαίμων γλυκερῆς πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

Ἀντιστρόφον.

Ἀδριανὸς φάος ὢν Ἑλλήνων γράψατο ἔργα
Ποικίλα, καὶ μουσῶν ἦν κλέος Αὐσονίων.

DE OBITV ADR. TVRNEBI
Gaill. Roſſani carmen.

Nil magis ingenio viuax, en morte peremptum
Ingenium, nil non mors importuna profanat.

DE OBITV EIVSDEM
Germ. Roſſanus.

Turnebus iacet hîc, quem docta Lutetia mœrens
Flebit, & ereptum Gallia tota gemet.
Nam cum Turnebo graios latióſq; lepôres
Mors rapuit, quidnam hoc funere flebilius?

EPITAPHE DE MONSIEVR TVRNEBE PRIS DV Grecq, Ἀμφὶ τεὸν, &c.

Sonnet.

Turneb' entour ta tomb' & Deeſſes & Dieux,
Et maint homm' eſperdu peſlemeſle lamẽtent,
Qui tous à crys & pleurs tãt pour toy ſe tour-
mentent,
Qu'en larmes ſe fõdãts s'arrachẽt les cheueux:
Et (ſigne de deſpit) tant ſe fachent entr'eux,
Que d'immortalité les Dieux ſe meſcontentẽt,
Et pour finir leur dueil à mourir ſe preſentent,
Tant leur eſt le deſtin de ta mort ennuyeux:
Et les hommes auſsi ton decés tant regrettent,
Que tous preſtz à mourir ce loz & bien ſoub-
hettent,
Que puiſſes, eux mourãtz reſortir du cercueil.
O bien heureux loyer de vertu et proüeſſe!
O bien heureux Turneb', à qui tant de careſſe
Font & hõmes & Dieux par honorable dueil.

DISTICHON NVMERALE.

QVVM soL aestIVI LVstrat CanCrI IgneVs ortVs,
tVrnebVs eXhaVsto Corpore fraCtVs obIt.

Fr. Thorius Bellio.

DE OBITV PRAESTANTISSIMI VIRI ADRIANI TVRNEBI,

Regij Græcæ Philoſophiæ in Academia Pariſienſi Profeſſoris:

PROPEMPTICON:

AD HVBERTVM LANGVETVM.

TRISTIS *Huberte tuus nobis diſceſſus: at illum*
Penſat amicitiæ cõſtans fiducia noſtræ,
Et reditus ſpes certa tui.quin,cætera ſanus
Si bene rem geris,& cœptum feliciter vrges
Indefeſſus iter:propè iam tibi gaudeo,& vltrò
Gratulor abſenti:qui nec miſerabile noſtræ
Supplicium labémq; ſcholæ, afflictámq; iuuentã,
Exanimóſque duces videas:nec muta magiſtro
Pulpita prærepto,nec triſtibus oblita chartis
Compita nobiſcum lacrymanti lumine cernas.
Turnebus (hêu quibus hæc ingrata ſodalibus amens
Nũcio?cui populo,quibus hãc procul effero cladẽ
Vrbibus?) Aoniæ columénque decúſque palæſtræ
Turnebus,indomiti labefactus acumine morbi
Occidit,& longam ſubita ſpem morte fefellit.

Vix,puto,Frāciaca egreſſus ditione,propinquā
Atrebatum poteras tetigiſſe, vel Hannonis orā:
Quum miſeranda dies,nigróque notanda lapillo
(Feruidus Herculei qua flammea brachia Cācri
Sol ſubit, & noſtro iam proximus imminet orbi)
Protulit infamem ventura in ſecula lucem,
Quæ rapuit nobis,& funere merſit acerbo
Tam carū Superis caput.hêu quibus iſta querelis
Dāna?quibus lacrymis?quo tantū carmine luctū
Expediam?admittunt vulgaria funera quæſtus,
Sufficiúntque malas rabida in conuicia voces:
Sed nimius lamenta dolor negat.hei mihi,quantū
Gallia præſidium? quantū Germania? quantum
Græcia ſolamen?quantum altera & altera perdit
Heſperia?antiquis quæ nox ſcriptoribus?& quæ
Ingeniis ſtudiiſque lues melioribus inſtat?
Scilicet iſta tuis,infelix Gallia,pœnis,
Quæ tua tam ſæuis lacerarūt membra flagellis,
Deerat adhuc ſumma:infenſi & quæ Numinis iram
Leniat,hæc diræ reſtabat victima noxæ:
Victima,quā multis (ſinerēt modò fata) redēptā
Millibus,acciſoq́ optes Rex Carole ſceptro:
Vt te Memmiade,& taceā te magne Michaël,
Innumeróſque alios,quorū viget inclyta multis
Et virtus titulis,& ſunt tibi Huberte vel vſu,
Obſequióue,vel illuſtri notiſſima fama

Nomina

Nomina.nec lõga vacat hîc te ambage morari,
Dum refero quo quiſque ſuũ mœrore magiſtrum
Luxerit:aut quas collegæ ſacra turba perempto
Fecerit inferias.numeroſa Epicedia luctum
Teſtãtur,funúſq; probant, dum ſcamna, colũnæ,
Suggeſtus,& prœla gemunt.vos flete, quibus fas
Flere diu:& frænos (ſi quos flendi iſta voluptas
Aut iuuat aut decet) implacido laxate dolori.
Turnebus ipſe aliud iubet:& mihi carminis amplam
Præbent materiam tanti ſolatia lethi,
Et conſtans virtus,& vitæ conſonus actæ
Terminus,& laudata piis morientis imago.
Quãta mihi hinc ſeries dicẽdi, quãtus aceruus
Naſcitur?at vereor,ne,ſi malè ſingula cautus
Enumerẽ,atq; tuas ter maxime Turnebe laudes
Perſequar,inualidos oneroſior opprimat axes
Congeries:eſt iſta tuis Aurate,tuíſque
Sarcina digna Valens humeris.vos illius ortus
Dicite:vos patriã,genus,& thalamum (ipſemet artes
Ingeniúmque ſuum ſcriptis & voce probauit)
Dicite,& æternis mores inſcribite faſtis.
Nos morbũ & mortem (quanquã his metus eſt quoque cœptis,
Ne moueam infeſtis tumidã crabronibus iram)
Funeráque externis memores narramus amicis.

Turnebus, egregiam cuius Regalia Muſam
Pulpita, Neſtoreóq; fluentem nectare linguam
Auribus arrectis & conferto agmine turbæ
Vndique confuſæ multos ſtupuêre per annos,
Dum ſtudet officio & doctæ ſuper eſſe cathedræ,
Attonitámque docet pubem, proceréſque futuros
Inſtruit, & priſci penetralia diſcutit æui,
Auſoniæq; ſagax latebras, Graióſque recludit
Theſauros, Logicóſq; aperit Phyſicóſq; receſſus,
Immerſúſque libris atque inſatiabilis hæret,
Continuátque diem nocti, nimiúſque laboris
Alternam aßiduis requiem interponere curis,
Et tempeſtiuo parcit ſe credere ſomno,
Exiguáſque dapes, & ſobria pocula guſtat,
(Proh dolor) ipſe ſibi totíque iniurius orbi,
Immaturus adhuc æui, viridíſque ſenectæ
Vix primos iniens annos, geniúmque modúmque
Corporis, innatíque focum atq; alimenta caloris
Corrupit: vitiũ indè trahũt cor, venter, & hepar:
Læſaq; dum tetros ſenſim vitalia fumos
Exhalant, cerebro contagia noxia miſcent,
Accumulántq; nouam iamdudũ viribus hauſto
Perniciem capiti: hinc lenti inuicta illa catarrhi
Sæuities: qui perpetuo dum tabida fluxu
Viſcera perfundit, partes ita ſerpit in omnes
Improba vis morbi, vt iam nil niſi vota, piæq;
Coniugis & comitũ lacrymæq; precéſq; ſuperſint,

Et

Et nihil, obſcuram niſi ſpem, promittat, opémque
Ambiguã chorus omnis & ars operoſa medẽtũ.
Ergo vbi iã exacta videt vltima tẽpora vitæ
Turnebus, impauidus, Chriſtóque (vt ſemper) in vno
Spẽq́ fidẽq́ locans, ſortémque in vtrãq́ paratus,
Seu cuicunque Deus iubeat ſuccumbere morti,
Seu velit abſumptæ producere licia telæ,
Impubíque patrem ſoboli, vxoríque maritum
Vindicet: obſequiturq́ lubens, Chriſtóque mori ſe
Prædicat (ô fauſti facies lætiſſima lethi)
Et ſæpe ingeminans clamat ſe viuere Chriſto.
Námque & ſyncera de relligione quid olim
Senſerit, & qua nunc ſit denique mente, fateri
Oratus (vos ô proceres fidiſſima teſtor
Pectora, vos cito, qui morientis ab ore ſupremum
Hauſiſtis frigus, trepidáque rigentia mœſti
Lumina clauſiſtis dextra, quid protinus ille
Annuerit) Solenne iubet ſibi ſymbolon alta
Voce legi: tum protenſis ad ſidera palmis,
Lingua animóque probat, & verba in ſingula iurat:
Addit & vnius cruciati ſanguine Chriſti
Iuſtitiáque, hominum ſordes animáſque piari:
Nec noſtris cœlum, ſed tartara debita factis
Autumat, atq́ operũ & meritorũ ſomnia dãnat:
Quæq́ nec oraclis Vatum, Chriſti nec amuſſi

Sunt,nec Apoſtolicis cõformia dogmata ſcriptis,
Reiicit, & canibúſq; ea peiùs & anguibus odit.
Atque ita luciferis munitus ad horrida telis
Fata, Deo fidens,& nil niſi myſtica ſpirans
Gaudia,iamdudum terreni mole leuari
Corporis,& Chriſti membris ſociarier optat.
Reſtat adhuc tamen (& fidos affatur amicos)
Pectore ſcrupus,ait:ne ſcilicet æthere caſſum
Anxia me tumulo, patrio de more,ſuperbo
Mandet, & ad noſtras clamoſæ examina turbæ
Conuocet exequias,reboantiáque æra,facéſque
Admoueat,ſumptúſque mihi paret vxor inanes.
At nebulã hãc remouẽt comites,trãquillaq́; ſuadẽt
Pectora tam vili abſiſtat diſpungere cura.
Nec ſuperos tangit labor ille:nec vlla beatas
Sollicitat, poſito iam corpore,nænia mentes.
Ille tamen,ne quid vel ſe vel coniuge dignum
Negligat,extremóque labet ſibi degener actu,
Tandẽ ita,pauca ſuis placidè,nec inania,mãdãs,
Alloquitur ſociamq́; thori,teneróſque puellos.
Pars animæ victura meæ,túq; & mea cõiux,
Et mea vos ſoboles,lacrymis,precor, atq; querelis
Parcite,nec ſæuo præcordia rumpite planctu.
Vixi, & quod dederat vitæ & necis vnicus au-
ctor
Naſcenti Dominus ſpaciũ, curſúmque peregi.
Nũc reuocat Deus,& luteos mihi detrahit artus,
AEthereíſq;

Æthereíſque nouũ ciuem me ciuibus addit.
Viuite: vóſque mei memores patris, illa mariti,
Diſcite virtutem: atque vni vos dedite Chriſto,
Atque vni ſeruite Deo: fugite impia Laruæ
Dogmata, & ignotos, ſanguis meus, irrita diuos
Numina, & incerti deliria ſpernite vulgi.
Quare etiam caſtis, ne vos malus auferat error,
Sæpe patrem Chriſti, Chriſtumq́ꝫ laceßite votis.
Nec vos inuidiæ, nec vos aſſueſcite rixis:
Sed conſanguineæ retinete perennia pacis
Fœdera: ſic ego te, ſic tu mea me vxor amaſti.
Hos tibi commendo ſocij communia lecti
Pignora: nunc vicibus pariter noſtríſque tuíſque
Fungere: nunc tua totũ onus hoc in colla recũbat.
Quumq; etiã ille, tua qui nũc latet abditus aluo
Paruulus (heu tenerũ immodicis ne concute fœtũ
Planctibus) æthereas olim prodibit in auras,
Oſcula lactenti tua quum dabis, adiice noſtra,
Maternúmq; illi geniúmq; infunde paternum.
Vos matrẽ colite, atq; vna ambo in matre parẽtes
Emineant, cedántque, patri modò debita, matri
Obſequia. hæc vobis pro cenſu exempla relinquo:
Hoc titulo, his noſtrã meliùs decorabitis vmbrã
Ritibus. atque adeò hoc te vnũ carißima coniux
Oro, ſi bene quid de te merui, aut tibi quicquam
Dulce meum fuit, hoc poſtquam iam carcere liber
Cæleſtem meus hinc animus migrarit in aulam,

Ne pompã mihi, ne immenſo mihi buſta paratu
Extrue: marmoreo tumulari nolo ſepulcro:
Nolo præcones, nolo crepitacula, nolo
Conducti gregis, & pullatæ monſtra phlangis:
Nolo cruces, nolo funalia, nolo boatus,
Nolo preces, nolo. vicina conde cadauer
Areola. (hîc humilem legit quoq; Syluius vrnã)
Et me ſub noctem rarus comes efferat. eſt lux,
Eſt mea crux meus, eſt mea ſpes, mea gloria, Chri ſtus.
Hoc, precor, extremũ præſta mihi munus, & iſtã
Spem ſine ferre tui, & ſecura morte quieſcam.
Sic veſtros vobis Deus, & tibi proſperet annos.
Sic ait: illapſuſque thoro, nec plura loquutus,
Vxorem tremulis natóſque amplectitur vlnis.
Illa nihil, nec enim laxat dolor ora, nec illi:
Sed pariter magno cruciati pectora luctu,
Et victi mœrore ſtupent, viduóſque penates
Singultu, lacrymis, gemitu, atque vlulatibus implent.
Nec natis iam grata parens, natíque parentem
Aſpéctuq; grauãt, cumulũque doloribus augẽt.
Qualiter, æquæuam vehemẽs vbi turbinis æſtus,
Diſruptũue ſolũ, aut Iouis impetus eruit vlmũ,
Quã vitis ſocio innectit nemore, & gracili ãbit
Palmite, complexamq; falerno germine ditat:
Illa iacet: iacet hæc ſparſis lacerata flagellis,

Deciduáſque comas, crudóſq; inhonora racemos
Immitem aurã, immite ſolũ, atque immitia luget
Damna, nec autumnũ curat proſtrata futurum.
Iámque oculi languẽt, vultúq; nouiſsimus horror
Ingruit, & totis calor euaneſcere membris
Sentitur: quum manè, nouo ſub ſidere Cancri,
(Linea iam quartam propè quũ deſcriberet horã)
Turnebus, egregiam reddens animã, expirauit,
Nec mora, per totam volat illatabilis vrbem
Rumor, & ingenti percellit plurima plaga
Pectora. pars ſua dãna domi calántq;, coquúntq;:
Pars clarè lamenta ſerunt: pars protinus ædes
Funereas viſunt. vicinia perſonat: itur:
Curritur: inquirunt, alij, quid ſenſerit, aut quid
Iuſſerit occumbens: alij, quo funere tanti
Dignentur lacrymoſa viri Collegia manes.
Pars tumulũ prænoſſe ſtudent, properantq́; recenti
Iuſta rogo: pars, ne qua pia non obſtrepat vmbra
Inuidia, opprobriis acuunt & ſcommate dẽtem.
Pars abeunt: pars expectant, dum veſpere tãdem
Prodiit, & iuſſa tellure cadauer humatur.
Pauci aderãt comites: fax vnica & altera: nullus
Præficus, aut atri ductor gregis: ærea nemo
Siſtra quatit. venit tamen, & cõſueta ſuſurrans
Threnia, vicina concurrit ab æde ſacerdos
Vnus, itẽ vnus, & alter. ibi infremere omnia. clamant:

Vnde? quis infando hæc ſacra cœmeteria buſto
Polluit? ô pudor. ô nullo delebile voto
Flagitium! acclamãt populus, rabioſáque laudãt
Iurgia: iámque inhiant ſceleri, cupiúntq;, parãtq́;
(Ni metuant) manes manibus violare cruentis,
Impia turba, cruce, & ſtomacho dãnãda lupino.
At tu iam felix, diuiſque adſcriptus & aſtris
Nec vulgi rabie fremitúue, miniſue moueris:
Zoileos neque latratus, neque putida curas
Scripta: nec vlla tuas poſſunt corrumpere laudes
Probra: ſed inuito viuis liuore: tuiſque
Poſthuma ab inferiis viuet tua, Turnebe, viuet
Fama, nec ingenij, nec Apollinis indiga noſtri.

T. F. T. B.

Ad Leod. à Quercu.

Dulcis amicitiæ, Leodegare, nexus, & vſus,
Quam veritas fouet, & fides.
Scimus amicitiæ quantus tibi nexus, & vſus
Cum Turnebo fuerit tuo:
Quámque fidem viuo ſeruaueris, & tibi cõſtat:
Nec illud ignorãt boni.
Sed tamen hoc de te vix poſtera ſecula credent,
Qui mortuo fallas fidem.

E

INVICTA VERITAS.

ADVERSVS EIVS CARMINA, QVI SCRIPSIT ADRIANVM TVRNEBVM morientem,nihil præter preculas, & pia vota petiiſſe.

Qui nuper pauco Turnebum cum comitatu,
Paucis Sacrificis,ſcripſit mandaſſe ſuis,vt
Mandaretur humo,non ſanè eſt vera loquutus:
Nam nullos voluit,nullum prorſus comitatum:
Nec preculas petiit,vetuit quoque ſacra diſertè
Iſtorum,fieri pugnantia Relligioni.

ALIVD.

Quî,rogo,ſacrificos Turnebo,lumine caſſo,
Et placuiſſe preces,& pia ſacra refers?
Nônne ſuperſtes adhuc odit caue peius & angue
Talia,& idcirco iuſsit abeſſe domo?
Iámque diu falſus Latias ſe temnere laruas,
Nec qua natus erat relligione mori,
Vnica,ait,Chriſti nitor veráque ſalute:
Hic mihi iuſtitia eſt,hic via,vita,ſalus.
Hæc cùm certa ſient,& tù tibi conſcius horum,
Audes in vulgus ſpargere fictitia?

SVR LE TRESPAS D'ADRIAN Turn. autresfois precepteur de l'Autheur.

Combien que tes honneurs,heureuſe ame,ſurpaſſent
D'vn eſpace infini le bien dire de ceux,
Qui apres ton treſpas amys non pareſſeux
En ton tombean lettré tánt de beaux vers amaſſent:
Et que ces meſmes vers,qui ja ſublins ſe tracent
Vn ſentier non froyé pour penetrer aux cieux.
Et du temps & des ans reſter victorieux,
Non ſeulement les miens,mais tous autres effacent:
Démeu de mon debuoir non pourtant ie ſeray,
Ains au meſme tombeau ce mot i'engraueray,
Qu'entre tous les humains,toy ſeul, pendant ta vie,
Pour les dons merueilleux du treſ-exquis ſcauoir
Qu'on t'a veu en tous arts & toute langue auoir,
As ſurmonté le monſtre indomptable d'enuie.

L L VII.

AVTRE.

C'eſt tẽps perdu à vous, Grecz & Latins poëtes,
De faire tãt de vers, car tous tant que vous eſtes,
Ne vous accordez pas, auſſi voz eſcrits vains,
Ne ſont totalement au gré des eſcriuains,
Car les vns trouuẽt bõ, ce qu'aux autres deſplaiſt.
Pour loüer la vertu de quoy ſert tant de plaid?
Turnebus a veſcu en reputation
D'un fort homme de bien en ſa profeſſion:
Et eſt mort en la foy Chreſtienne & catholique,
Et non pas obſtiné, comme fait l'heretique.
Parquoy n'eſcriuez plus, penſans croiſtre ſa gloire,
Car ſa vie, & ſa mort, ſont dignes de memoire.

FIN.

5264931